

РЕШЕНИЕ

№ 1029

гр. Бургас, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Членове: Таня Д. Евтимова
Радостина П. Иванова

при участието на секретаря Станка Д. Чавдарова
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно гражданско дело № 20232100501258 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по реда на чл.258 и сл. ГПК, по въззивната жалба на „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД (ВиК) със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, кв. Победа, ул. „Ген.Владимир Вазов“ № 3 и ЕИК 812115210, чрез ю.к. Д.Златева, против Решение №1182/29.05.23г. по гр.д.№ 6009/22г. по описа на БРС, с което заявените против ответната страна претенции са изцяло отхвърлени.

В жалбата решението на първата инстанция се сочи за неправилно и се иска отмяната му, а също произнасяне на съда с друго, което да уважи изцяло искове за заплащане на главница от 863,96лв. и лихви за забава (мораторни) от 65,30 лв., във връзка с доставката, отвеждането и пречистването на питейна вода за периода 27.02.2018г.- 27.11.20г. в обект, находящ се на административен адрес: гр.Карнобат, ул.“Люлин“№35 с абонатен номер 836234.

За неправилен се сочи изводът на БРС, че жалбоподателят ищец не е провел успешно доказване на легитимацията на ответниците като потребители на ВиК услуги.

Страната изразява несъгласие с извода на съда, че водният оператор не разполагал с възможността да вменява със задна дата натрупани задължения, след като отказът от наследство е направен след завеждане на исковото производство.

Счита за решаващо за спора това, че ответниците не са предприели действия в предвидените срокове по идентифицирането си пред ВиК оператора като лица, отказващи се от наследството към датата на неговото откриване, поради което като съсобственици са останали задължени за стойността на предоставените ВиК услуги, без значение на чие име е била разкрита

партидата. С оглед датата на отказа от наследство, според страната е налице противоправно поведение на ответниците, изразяващо се в умишлено засягане на правната сфера на ВиК ЕАД с цел да се избегне отговорност за паричните задължения. В тази връзка, предвид поведението на ответниците, както и поради обстоятелството, че договорът е облигационен и следва да се изпълнява от лицето, което го е сключило, а ответниците са се възползвали от правата на потребителя да получават и ползват услуги, предоставени от ВиК оператора, те са били обвързани от задължението за заплащане на ползваните ВиК услуги.

На следващо място БРС неправилно бил присъдил разноски в полза на ответниците, тъй като отказът от наследство е направен в хода на процеса и тази недобросъвестност е основание за отхвърляне на искането им за присъждане на разходите по делото.

Дири се присъждането на разноските в първоинстанционното и във въззивното производство - за държавна такса в размер на 50 лева, депозит за особен представител и юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

В отговора на въззивната жалба, подаден от адв. Марияна Матеева-БАК, в качеството на особен представител на Й. П. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, съдебен адрес: гр.Бургас, ул. „Гурко“ №7, вх.А, ет.5, офис 15, се сочи, че обжалваното решение на БРС е правилно и законосъобразно, съобразено със събраните по делото доказателства и не страда от пороците, изтъкнати в жалбата, поради което следвало да бъде потвърдено изцяло.

Правилно решаващият състав на БРС бил съобразил депозираните по делото откази от наследство, направени от всички ответници, вкл. и от Й. П.-брат на починалия - като е приел, че „При негова доказателствена тежест и наличието на спор по делото, относно това обстоятелство, ищцовото дружество не е ангажирало надлежни доказателства за възникване и съществуване на валидно облигационно правоотношение с ответниците, с предмет: предоставяне на услуги по доставка, отвеждане и пречистване на вода за процесния водоснабдяван обект, ex lege - на соченото в исковата молба основание, а именно -четиримата да са собственици на имота и като такива - да се явяват потребители на ВиК услуги."Съдът е взел предвид, че за имота има подадена декларация по чл.14 от ЗМДТ от 11.02.2020г., според която той е съсобствен при равни квоти на други лица, различни от ответниците по делото, което доказателство било пропуснато от ищцовото дружество, макар събрано по негово искане.

Възражава се и срещу довода, че ответниците не са предприели действия в предвидените срокове да заявят пред ВиК отказа си от наследството към датата на неговото откриване, което ги правело като съсобственици- задължени за стойността на предоставените ВиК услуги лица. Такова изискване в закона нямало.

Поддържа се, че няма задължение по закон за ответната страна да се легитимира пред когото и да било, че се е отказала от наследството на П. П. П., нито има срок за извършването на това действие. В случая правоприемниците били изпълнили законовото изискване да заявят отказа си от наследство пред районния съд по местототкриването му и той бил вписан в особената за това книга на съда.Конкретно отказът на Й. П. е вписан по чл.49 от ЗН още на 12.01.2021г., преди предявяване на настоящия иск и е напълно противопоставим на другата страна. Моли се за потвърждаване на обжалваното съдебно решение. Дири се възнаграждението на адвоката като особен представител за осъщественото процесуално представителство на ответник Й. П. за настоящата инстанция.Не се ангажират нови доказателства.

В срок е постъпил отговор на жалбата от В. Й. Й. ЕГН ***, с постоянен адрес:**

***** чрез адв. Стефан Стефанов с адрес на кантората: гр.Бургас, ул. „Трайко Китанчев“ №57.

В него се поддържа, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно, а жалбата-неоснователна. Поддържа се, че правилно РС е отхвърлил предявения от дружеството иск.

Възражава се срещу оплакването на въззивника, че исковата претенция би следвало да бъде уважена, както и че отказът от наследство бил сторен „недобросъвестно“ и увреждал интересите на дружеството. Сочи се, че ищецът не е провел пълно и главното казване на своята претенция, т.к. имотът, за който се претендират натрупаните задължения към ВиК ЕАД е деклариран и се използва от трети за процеса лица. Намира, че не е давал повод за инициирането на съдебния процес, поради което не дължи разноски за него.

Поддържа, че след като е извършил отказ от наследството на длъжника, не може да бъде ангажиран със задълженията му към други кредитори. Счита, че ищецът е можел преди да ввлече ответната страна в настоящия исков процес, да поиска призованите към наследяване на починалия по закон да заявят пред съда дали приемат наследството му или не и едва след това да предприеме действия по заявяването на спорната претенция.

Моли за потвърждаване на атакуваното съдебно решение и за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

В срок е постъпил и отговор на въззивната жалба от въззиваем Я. Й. Й. ЕГН ***** с постоянен адрес: *****, чрез адв. Стефан Стефанов с посочения по-горе служебен адрес, в който се излагат аналогични на горните възражения, ведно с искането обжалваното съдебно решение да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно, а страната дири и съдебно-деловодни разноски за настоящото производство.

В законоустановения срок, на основание чл. 263, ал. 1 от ГПК, е подаден отговор на въззивната жалба и от въззиваема М. Д. К. ЕГН ***** от гр.Поморие, кв.“Свобода“ бл.16, вх.3, ет.2, ап.3. В него жалбата се сочи за допустима, но неоснователна. Моли се да бъде оставена без уважение, а решението на първата инстанция да бъде потвърдено. Поддържа се, че по делото не е доказана нейната пасивна легитимация- тя не е наследник на длъжника и не може да носи отговорност за неговите задължения към кредиторите му. Счита, че дружеството злоупотребява с диренето на вземанията си спрямо покойника от далечни родственици, които нямат отношение към неговите дългове. Не ангажира нови доказателства.

Служебната проверка на съда по чл.267 от ГПК е посочила въззивната жалба за редовна и допустима.

Служебната проверка на БОС по чл.269 от ГПК констатира обжалваното съдебно решение като валидно и допустимо.

По съществото на спора, с оглед оплакванията на жалбоподателя за неправилност на съдебния акт, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано пред Бургаски районен съд под № 6009/22г., след препращането му по подсъдност от Карнобатски РС, по исковата молба на “Водоснабдяване и канализация” ЕАД гр.Бургас, против Й. П. П., М. Д. К. и Й. П. Й., заместен в хода на делото поради смърт от своите правоприменици- деца Я. Й. Й. и В. Й. Й., като всички ответници са посочени за наследници на потребител на В и К услуги П. П. П., касателно водоснабден обект, находящ се на административен адрес: гр.Карнобат, ул.“Люлин“ №35.

Претенциите са субективно и обективно кумулативно съединени, с правно основание по чл.79, ал.1 и чл.86, ал.1 от ЗЗД- за заплащането на главница и мораторни, както и законови лихви за забава на изпълнението.

Ищецът черпи правата си от следната фактология: през периода от 27.02.2018г. до 27.11.2020г. е предоставял услуги на обща стойност от 863.96 лв. по доставка, отвеждане и пречистване на вода за обект, находящ се на горепосочения адрес, с абонатен № 836234, водещ се на името на П. П. П.(починал на 15.04.2019г.), за чиито наследници се сочат ответниците, при квоти: по 1/3 ид. част за първите двама и по 1/6 ид. част за третия и четвъртия. Потребителите не платили тази сума, поради което се иска осъждането на всеки от тях съобразно дела му в наследството.

Претендира се и обезщетение за забавено плащане за времето от 26.05.2018г. до 23.02.2021г. в размер на общо 65.30 лв., ведно със законна лихва върху главницата до окончателното изпълнение и деловодните разноски.

В представените от ответниците отговори , претенциите се оспорват като недопустими и неоснователни.Молили са за отхвърлянето им.

В подкрепа на горното, ответник Я. Й. Й., низходящ и правопреемник на починалия в хода на делото Й. П. Й., чрез процесуален представител адв.Стефанов, е развил конкретните съображения, че праводателят му е брат на покойния П. П. П., който се е отказал от наследството на последния, като отказът му е вписан под №5/12.01.21г. съгласно определение № 260031 от 11.01.21г. по ч.гр.д.№33 по описа за 2021г. на РС-Карнобат. С оглед това и наследникът на отказалото се от наследяване лице не следвало да бъде ангажиран със съответната 1/6 ид.ч. от задълженията на П., с когото са имали родствена, но не и наследствено правна връзка.

Извън това се оспорва между П. П. и дружеството да е възникнало валидно облигационно правоотношение. Отрича се посоченото като потребител лице да има правна връзка с водоснабдения имот, т.к. липсвали данни да е негов собственик, да има учредена суперфиция върху имота или друго основание, от което да възникне претендираното по делото задължение към дружеството. Посочването на лицето в партидата за имота не било достатъчно, за да обоснове заплащането на исковите суми. Не били представени и Общите условия, при които са уредени правата и задълженията на страните по водоснабдяването на процесния имот. Не можел да бъде добре идентифициран и водоснабденият имот, за който се дири вземането.

Със същите съображения и чрез същия процесуален представител, претенцията за 1/6 част от спорните главница и лихви се счита неоснователна и от ответник В. Й. Й.- също наследник на Й. П. .

Ответник М. Д. К. е оспорила заявената срещу нея претенция в размер 1/3 част, поради направен отказ от наследството на П. П. П. с изх. № 458/14.06.22г., като е твърдяла, че не е призована към наследяване, поради далечна родствена връзка с наследодателя. Молила е за прекратяване на делото против нея, евентуално за отхвърляне на претенциите като неоснователни по вече изнесените съображения.

Отговорът на ответник Й. П., чрез особен представител адв. Матеева съдържа възражение за местна неподсъдност на спора(уважена от КРС), за неговата недопустимост, т.к. представляваният е направил отказ от наследството на брат си П. П. още на 12.01.21г. (преди завеждането на делото) и така е загубил качеството на негов правопреемник, следователно процесът следвало да бъде прекратен по отношение този ответник.

По същество исквете се сочат за неоснователни по горните съображения, като се оспорват и останалите доводи на ищцовата страна за дирене на процесната сума и се поддържа, че липсват доказателства, установяващи добросъвестното изпълнение на договора от доставчика на услугата.

Първоинстанционният съд е постановил обжалваното решение, като е позовал изводите си за неоснователност на заявените претенции на обстоятелството, че ответниците са направили отказ от наследството на праводателя П., а и имотът, за чието водоснабдяване се претендират процесните суми, е деклариран от трети за делото лица по реда на чл.14 от ЗМДТ, разполагащи с титул за собственост на същия, поради което ответниците не са сред задължените за имота към доставчика на В и К услуги потребители, съобразно с посоченото в Наредба №4/14.09.04г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползването на водоснабдителните и канализационни системи.

Въззивният съд изцяло споделя този краен правен извод за неоснователност на заявените главна и акцесорна претенции, като излага в тази връзка и с оглед оплакванията на въззивника следните съображения:

Данните по делото сочат, че имотът, находящ се на административен адрес: гр.Карнобат, ул.“Люлин“ 35 е бил ползван приживе от лицето П. П. П., поч. 15.04.2019г., до смъртта му, т.к. последният е посочен като абонат на дружеството – ищец под № 836234. Начислено е потребление на вода в същия имот на този абонатен номер за целия процесен период, т.е. преди и след смъртта на П., стойността на което не е заплатена на доставчика на В и К услуги.

Не са събрани данни за закриване на партидата във В и К ЕАД или за вписване на други собственици в нея след смъртта на титуляра.

На 12.01.21г. Й. П. е вписал в нарочната за това книга по чл.49 от ЗН отказ от наследството на брат си П. П.. На същата дата е вписал такъв отказ от наследството и другият му брат-ответник Й. П. П..Последният е починал на 02.01.22г. в хода на настоящото производство и вместо него са конституирани като ответници правоприменници неговите синове- Я. и В..

Я. Й. също е представил отказ от наследството на П. П. , вписан в книгата на РС-Карнобат под №121/04.11.22г.и В. Й. е извършил такъв отказ от наследството на П. П., вписан в посочената особена книга на съда под №120/04.11.22г.

Ответница М. К. също е представила отказ от наследството на праводател П. П., вписан в нарочната книга по чл.49 от ЗН на РС-Карнобат на 27.06.22г..

В производството по делото са представени доказателства за принадлежността на водоснабдения имот, сочещи го за собствен на П. М. и съпругата му И.А. М. М. е починал на 05.04.79г., оставяйки за наследници преживяла съпруга и три дъщери: С.М.Д. М.и Г.С, които с доброволна делба от 14.10.86г. са си разпределили общия имот така: първият етаж и половината от двора са поставени в дял на И и Г.М., а на С.Ж. е учредена суперфиция за построяването на втори етаж, ведно с правата върху половината от дворното място.

Иванка М.се е омъжила след това за наследодателя на ответниците П. П. П.(според представено по делото удостоверение), но не го наследява, т.к. е починала на 19.06.2008г. Затова съпругът ѝ е наследил нейната ½ част от процесния по делото първи етаж, заедно с трите ѝ деца в равни дялове, съобразно с предвиденото в ЗН, обаче в декларацията по чл.14 от ЗМДТ от 2020г. са вписани като собственици на водоснабдения имот само С. М.за втори етаж и Г.С за първи етаж. П. П. няма преки низходящи наследници.

При тези данни и след като П. П. П. няма съпруга, няма низходящи(деца-наследници от първи ред), нито живи възходящи от първа степен(родители-наследници от втори ред), към наследяване според чл.8, ал.1-3 от Закона за наследството(ЗН) са призовани наследниците от трети ред, а именно: възходящи от втора и по-горна степен, както и братя и сестри.

Наследодател П. има наследници от този ред в лицето на двамата си братя Й. П. и Й. Й., явяващи се най-близките му роднини по сребрена линия от втора степен.

Двамата обаче са направили отказ от наследството на брат си П. на 12.01.21г. С това Й. и Й. са прекъснали наследствената линия, но не само за себе си, а и за своите преки наследници, попадащи съобразно чл.8, ал.1-3 от ЗН също в трети ред на наследяване, като низходящи на братята на наследодателя. Прекъсването на наследствената линия в трети ред произтича от това, че братята на П. са се разпоредили пряко и изцяло с дела си в наследството, като са се отказали от него. Така след прякото разпореждане с наследствения дял от брат му П., децата на покойния Й.-ответници Я. и В. Й.и, не могат повече нито да се откажат, нито да приемат наследството от чичо си(вж. така Решение № 2 от 12.03.2020 г. на ВКС по т. д. № 1429/2019 г., I т. о.). Настоящата хипотеза не попада и в приложното поле на чл.57 от ЗН, уреждащ случаите на наследствена трансмисия и изискващ самостоятелно волеизявление на низходящите за приемане или отказ, когато наследството е било открито приживе на наследодателя им, но той не е изразил воля дали го приема.Тъкмо обратното- фактите сочат на изразено категорично становище от наследодателя им, заявил изричен отказ за приемане. Не са налице в казуса и предпоставки Я. и В. да заместят баща си при наследяването от брат му П. на основание чл.10 от ЗН, т.к. в случая правоприемството следва реда си по закон и Й. е бил жив при откриване наследството на брат му П..

От изложеното дотук се извежда,че т.к. Я. и В. Й.и не попадат в самостоятелен четвърти ред на наследяване, а са част от същата сребрена линия на родство по отношение общия наследодател П. П. П., както техния баща, отказът на последния ги изключва от правоприемството и без да заявят самостоятелни откази от откритото наследство.

Изчерпвайки третия ред на правоприемство, наследяването на П. се подчинява на правилото на чл.8, ал.4 от ЗН, визиращо, че когато починалият не е оставил възходящи от втора и по-горна степен, братя и сестри или техни низходящи, наследяват роднините по сребрена линия до шеста степен включително, като по-близкият по степен и низходящият на по-близък по степен, изключват по-далечния по степен.

Т.е. наследството преминава в четвърти ред на сребрени роднини–чичовци, лели и братовчеди, в който попада ответница М.К., т.к. според представеното по делото удостоверение за наследство на общ за всички ответници наследодател(П. Д.И.) тя е първа братовчедка на покойния П. П. П.(негова наследница от четвърта степен).

При положение обаче, че тя също се е отказала от наследството, то уголемява дела на останалите наследници в същия ред, вписани в цитираното по-горе удостоверение .

Изясняването на така настъпилото правоприемство в материално правен смисъл има решаващо значение за спора, защото дружество ВиК е оператор по смисъла на чл.2 от ЗРВКУ и като такъв – предоставя услугите си съгласно чл.2 от Наредба № 4/14.09.2004г.,а негови потребители са посочените в чл. 3 ал.1 от същата Наредба лица. Те са: собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води; собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на

жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост; собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и присъединени към едно водопроводно отклонение.

Очевидно от цитираната норма е, че могат да бъдат счетени за потребители на В и К ЕАД само лица, имащи някоя от така посочените правни връзки с водоснабдените имоти.

Съответно, след като ангажираните по делото ответници нямат такива връзки с конкретния имот, защото не са станали негови собственици нито по наследяване, както твърди ищеца, нито чрез друг придобивен способ, респективно не са и ползватели или наематели(концесионери), те не могат да бъдат определени като потребители на В и К услуги за същия и поради това не следва да бъдат ангажирани със заплащането им.

Не се споделят от този съд доводите, че т.к. ответниците са се отказали от наследството на П. в по-късен момент, дължат за процесния период заплащане на консумираните В и К услуги, защото:

От една страна според данните в процеса, ответниците не само нямат вещно правна връзка с водоснабдения имот, но и субективно не се приемат за негови притежатели, т.к. в декларацията по чл.14 ЗМДТ за собственици са посочени други субекти.

От друга страна- трайна и последователна е съдебната практика, вкл. тази на ВКС, според която с отказа от наследство правоприемниците, освен че се лишават от включените в наследствената маса права не приемат включените в нея задължения на наследодателя и то считано още от момента на откриването на наследството. Следователно когато и да е направен, отказът има обратно действие, като се счита, че заявилите го лица въобще никога не са ставали наследници. Изводимо от това е, че независимо от точния момент, в който отказите по конкретното дело са били надлежно направени, няма основание ответниците да се считат ангажирани с изпълнението на задължения на наследодателя, възникнали преди вписването им. Правоприемството, което произтича от наследяването не настъпва изобщо в тези случаи.

Без значение за изхода от делото е също, че наследниците на П. не са се вписали в партидата му, открита във В и К ЕАД, преди да се откажат от наследството. Нито законът, нито Общите условия на дружеството санкционират неизпълнението на това им задължение (да обявят промяната в собствеността)като платят стойността на доставените услуги.Плащането е поставено в зависимост само от реалното потребление и от това дали лицата могат да бъдат окачествени като потребители по смисъла на действащата правна уредба, а ответниците по делото не са такива.

На следващо място е правно необосновано разсъждението, че отказите са направени вредоносно и несвоевременно от ответниците. Поначало доводът е извън предмета на делото, касаещ плащане на доставени услуги, а не обезщетения за договорно неизпълнение и не следва да се обсъжда от съда, но за пълнота на изложението по същество БОС намира, че е неоснователен, защото ЗН не визиращ конкретен срок, в който призованите към наследяване по закон лица да заявят дали приемат или се отказват от откритото наследство.

При така изнесените разсъждения БОС приема, че въззивникът ищец няма основание да претендира от настоящите въззиваеми ответници по делото стойността на отчетената в процесния период от време и незаплатена услуга по водоснабдяване, отвеждане и пречистване на питейната вода, извършена за имота в гр.Карнобат.

След като заявената претенция за главница е неоснователна, такава е и зависимата от нея акцесорна претенция за присъждане на законна лихва за забава на паричното изпълнение.

В обобщение на изложеното и поради съвпадение на окончателните правни изводи на двете съдилища, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход от инстанционния контрол, въззивната страна няма право на разноски, но на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, вр. чл.78, ал.3 от ГПК дължи съобразно интереса по делото възнаграждение на представляващия по пълномощие двамата въззиваеми Я. и В. Й.и адвокат Стефан Маринов Стефанов от БАК в размер на по 400лв. за всеки от тях(минималното за защитим правен интерес до 1000лв., съгласно чл.7, ал.2, т.1 от НМ.). В тази връзка БОС намира за неоснователни възраженията на въззивника, че не следва да понася деловодните разноски на насрещната страна.

Без правно значение за носенето на горните от ищеца според БОС е доводът, че ответниците били дали повод за завеждането на процеса, т.к. тежестта за разноските се определя по правилата на чл.78 от ГПК, а според тях критерият е основателността на заявената претенция, респективно жалбата. Следователно, щом исквете и жалбата са неоснователни, ответникът има право на деловодни разноски, освен ако искът срещу него е отхвърлен поради извършено в хода на делото изпълнение(приравнено към несвоевременно дадено признание, санкционирано с лишаване от разноски), но случаят тук не е такъв. Обратното действие на отказа от наследство не може да се отъждестви с горното, т.к. в такъв случай отхвърлянето на претенцията е, защото ищцовото вземане изобщо не е възникнало.

В допълнение към изложеното е нужно да се отбележи, че конкретно ответници Й. П. и Й. Й. са направили отказите от наследството на брат си П. още преди завеждането на настоящото дело пред Карнобатски РС, т.е. ищцовото дружество е можело да направи надлежна проверка в тази връзка в книгата по чл.49 от ЗН при КРС и да не насочва претенцията си спрямо тях, респективно спрямо наследниците на Й. Й..

На следващо място ответница М. К. въобще не е сторила, нито заявявала деловодни разноски, поради което направеният от нея по време висящността на процеса отказ от наследството на П. П. не накърнява никак интересите на ищцовата страна.

Мотивиран от горното, Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1182/29.05.23г. по гр.д.№6009/22г. по описа на Бургаски районен съд.

ОСЪЖДА “Водоснабдяване и канализация” ЕАД да заплати на адвокат Стефан Маринов Стефанов от БАК сумата 800лв., като адвокатско възнаграждение за безплатното представителство по пълномощие на въззиваеми Я. Й. Й. и В. Й. Й. в производството по в.гр.д.№1258/23г. по описа на БОС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____